

Για τη παρέμβαση στο πεδίο του πολιτισμού και το εγχείρημα των Αναιρέσεων

Η παρέμβαση στο επίπεδο του πολιτισμού και της κουλτούρας είναι βασικό πεδίο για κάθε επαναστατική αντίληψη και οργάνωση. Η κάθε περίοδος γεννά καλλιτεχνικά ρεύματα που εκπροσωπούν και αναδεικνύουν τις ειδικές πλευρές της καταπιεσμένα και πλειοψηφικά κοινωνικά στρώματα. Καλλιτεχνικά έργα προεικονίζουν αλλά και υμνούν επαναστάσεις, επικοινωνούν και ενεργοποιούν βαθιά συναισθήματα και σκέψεις της εργατικής τάξης. Η εμπλοκή της πολιτικής πρωτοπορίας σε αυτή τη διαδικασία είναι επιτακτική, κρίσιμη και πολύτιμη ώστε οι από κάτω να αποκτήσουν συνολική αφήγηση, έκφραση, σύνδεση με το πολιτισμό και στην ύπαρξη ανταγωνιστικής συνολικής κουλτούρας κόντρα στη κυρίαρχη. Όχι με την έννοια της νησίδας και του καψίματος και δημιουργίας από τις στάχτες, αλλά με τη συνολική κριτική απόρριψη και επιλογή πλευρών κόντρα στο πυρήνα του εκμεταλλευτικού συστήματος που μετατρέπει σε εμπόρευμα κάθε συναίσθημα δημιουργία και επιθυμία μας.

Στην εποχή που η κρίση του καπιταλισμού έχει «θαμπώσει» τη λάμψη του lifestyle που προέβαλε τα προηγούμενα χρόνια, η εργατική τάξη, τα λαϊκά στρώματα και με ειδικό τρόπο η νεολαία ψηλαφίζουν τρόπους στη συλλογική διασκέδαση, ψυχαγωγία και αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου με βάση και τις οικονομικές δυσκολίες. Η κατάσταση αυτή αναδεικνύει και αντανακλά τη πάλη των τάσεων χειραφέτησης και υποταγής με εξαιρετικά ενδιαφέρον τρόπο. Η κοινωνικοποίηση στις γειτονιές και στα πάρκα, η στροφή σε πιο λαϊκές συνήθειες που υπήρχε μια τάση αποστροφής λόγω ενός αστικού κοσμοπολιτισμού από τη μία, η ναρκοκουλτούρα, τα βίαια ξεσπάσματα μέσα και έξω από τα γήπεδα, η αποξένωση από την άλλη.

Οι δικές μας ιδέες-σκέψεις-συνήθειες είναι εικόνα από το «έξω» φιλτραρισμένη από τις πολιτικές μας επιλογές και τις ιδεολογικές μας θέσεις. Καθένας από μας που στρατευόμαστε σε ένα εγχείρημα πάνω από το μπόι μας κουβαλάει την ιστορία του παρελθόντος του την κουλτούρα και το χαρακτήρα που ανέπτυξε τα προηγούμενα χρόνια αλλά ταυτόχρονα και την επιλογή και θέληση να υπερβούμε τον ίδιο μας το εαυτό να χαράξουμε δρόμους και να αναπτύξουμε πλευρές του εαυτού μας. Όσο ο καθένας λοιπόν από μας κουβαλάει τα «κουσούρια» του με την ένταξη του σε ένα συλλογικό εγχείρημα στην οργανωμένη πάλη, στην κομμουνιστική υπόθεση, η ίδια η συλλογικότητα είναι αυτή που θα πρέπει να βλέπει με βάση αυτά αλλά και πέρα από αυτά στο τι μπορεί να χαρακτηί σαν συλλογικό μονοπάτι στην καθημερινότητα, στις διαπροσωπικές σχέσεις στη συνολική αμφισβήτηση του κυρίαρχου τρόπου ζωής.

Σε αυτή τη κατάσταση που προσπάθησα να περιγράψω παραπάνω η νΚΑ παλεύει με συγκεκριμένο τρόπο να παρέμβει από διάφορους δρόμους. Με την επίδραση πρωτοπόρων μελών της σε μια σειρά εγχειρήματα, με την συνολική δράση όλων των μελών της σε σχήματα/κινήσεις/συσπειρώσεις κλπ το τι αυτά εμπνέουν αλλά και συγκεκριμένες πρωτοβουλίες που παίρνουν(φεστιβάλ εργατικών λεσχών κλπ), και κυρίαρχα με το project των Αναιρέσεων και τη πολύπλευρη παρέμβαση του. Οι Αναιρέσεις αποτελούν τεράστιο κεφάλαιο στην ιστορία της οργάνωσης μας και έχουν επιφέρει μια ευρύτερη σύνδεση με πλατιά κομμάτια κόσμου που ενδεχομένως δεν είναι πεισμένα για τη πολιτική μας πρόταση αλλά αυθόρμητα και ημισυνειδητά αναζητούν διεξόδους στο ζωή που τους προδιαγράφεται.

Παρά την σχετική πτωτική τάση και λαχάνιασμα που παρατηρείται το τελευταίο διάστημα και αποτυπώνεται και στις θέσεις του ΚΣ οι δυνατότητες του επόμενου διαστήματος για την παρέμβαση μας μέσω των Αναιρέσεων είναι εξαιρετικά σημαντικές. Η συνολική άνοδος του κινήματος το 10-12 αλλά και το ιδιόμορφο πολιτικό τοπίο του 12-15 τροφοδότησε τα εγχειρήματα μας μεγάλωσε την απήχηση τους και

ζήσαμε τις στιγμές της Ζετίας του Χορευτού, των μεγάλων φεστιβάλ 14-15 της εξάπλωσης πανελλαδικά του φεστιβάλ αλλά και του ξεπετάγματος και την μονιμοποίηση των λεσχών σε τρεις πόλεις.

Ταυτόχρονα η άτσαλη και ερασιτεχνική μας ενασχόληση με κάποια ζητήματα σε συνδυασμό με το γενικό κλίμα οπισθοχώρησης του τελευταίου 1.5 χρόνου οδήγησε στο λαχάνιασμα που προαναφέρθηκε. Πολλές φορές αδυνατούμε να επεξεργαστούμε ένα σχέδιο μακρόπνοο με το οποίο τα εγχειρήματα μας θα μετράνε βήματα και θα καθιερώνονται και έτσι μετά από σύντομα ελπιδοφόρα διαστήματα που η όρεξη και η εφευρετικότητα μας χτυπάει κόκκινο απογοητευόμαστε από τις ανεπάρκειες μας και χάνουμε τη μεγάλη εικόνα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η λέσχη της Αθήνας που μετά από το εξαιρετικά ελπιδοφόρο ξεκίνημα της το 2012 αναζητούμε δρόμους να επιτελέσει το ρόλο της ενώ οι κουβέντες με δυσίωνα κλίμα για το μέλλον της πληθαίνουν.

Με τα μάτια στραμμένα στο μέλλον

Βασικό σημείο στην επανεκκίνηση συνολικά της δουλειάς μας είναι ένας συνολικός και συλλογικός σχεδιασμός της οργάνωσης για το μέλλον των αναιρέσεων. Χρειάζεται κυρίαρχα πολιτικός επανεξοπλισμός, επανακατοχύρωση και εν συνεχεία οργανωτικές τομές ώστε οι σκέψεις και οι ιδέες να γίνουν πράξη σοβαρά και συγκροτημένα. Πιο αναλυτικά: όσο κυρίαρχη είναι η ευθύνη των καθοδηγητικών οργάνων και του νέου ΚΣ στην ιεράρχηση των πολιτικών στόχων κάθε διαστήματος, τόσο καθοριστική είναι και η ανάγκη το άγχος και η σκέψη για αυτά τα ζητήματα να διαπερνούν το σύνολο των μελών μας.

Περιγράφουμε το φεστιβάλ μας ως την κορύφωση και την παρουσίαση της δουλειάς μας όλου του έτους και με τέτοια μεθοδολογία πρέπει να δουλέψουμε. Οι ίδιες οι λέσχες δίνουν μια μονιμότητα στη παρέμβαση μας και μας επιτρέπουν μια συνεχή δουλειά όλο το έτος. Μια γενική ανανέωση του περιεχόμενου και της ποιότητας των εκδηλώσεων τους μπορεί να υπηρετηθεί κυρίαρχα με την εμπάθυση και το άνοιγμα της κουβέντας στη βάση της οργάνωσης. Με ειδικές εκδηλώσεις των οβ στο αντικείμενο τους ή και ομάδες εργασίας υπό την επίβλεψη του ΚΣ σε γενικά ιστορικά/πολιτικά/πολιτισμικά ζητήματα που έχουμε συνολικά ασχοληθεί επιδερμικά, σε μια διαδικασία που εμβαθύνει την πολιτικοποίηση των μελών μας και βελτιώνει συνολικά την αντίληψη μας.

Ταυτόχρονα η επαφή μας με διάφορα καλλιτεχνικά ρεύματα πρέπει να μονιμοποιηθεί να διευρυνθεί και να μας τροφοδοτεί αρκετά περισσότερο από κάποιες συναυλίες στα φεστιβάλ και στα κάμπινγκ. Πχ στο κομμάτι της μουσικής μας ήταν αρκετά πετυχημένες οι εκδηλώσεις μας στην Αθήνα και για το Χιπ Χοπ και για τον σκληρό ήχο ενώ ιδιαίτερα σημαντικές στο παρελθόν ήταν οι εκδηλώσεις που είχαμε κάνει με καλεσμένους τον Θάνο Μικρούτσικο και το BD Foxmoor. Πέρα από τις πολιτικές μας διαφορές με συγκεκριμένους καλλιτέχνες η ρεύματα έχει τεράστια σημασία να μπορούμε να αναλύουμε ποιες κοινωνικές ανησυχίες, ρεύματα και στρώματα εκφράζουν και εμπνέουν, να προσπαθήσουμε να επιδράσουμε αλλά και να επηρεαστούμε από τέτοιες διαδικασίες. Η σχέση μας με πρωτοπόρους καλλιτέχνες μας επιτρέπει να αντιληφθούμε έστω με λοξό τρόπο ανησυχίες και σκέψεις της πληττόμενης πλειοψηφίας και μας δίνει τη δυνατότητα να επηρεάσουμε εμείς οι ίδιοι το καλλιτεχνικό τους έργο. Επιπλέον πρέπει να δίνουμε χώρο σε προσπάθειες που βρίσκονται στα πρώτα τους βήματα να ενθαρρύνουμε και να γοητεύουμε νέους καλλιτέχνες να εκφράσουν τους ίδιους την τάξη τους και τη δυνατότητα και ανάγκη να ζήσουμε αλλιώς.

Με βάση τα παραπάνω λοιπόν πρέπει να συνεχιστεί, να δικτυωθεί και να ενταθεί η δουλειά μας σε αυτό το πεδίο. Δεν είναι μόνο το «περισσότερες εκδηλώσεις». Μπορούμε να δούμε και ιδέες όπως ξεχωριστές προφεστιβαλικές συναυλίες πιο θεματικές, μουσικές συλλογές, δισκοκριτικές και παρουσιάσεις. Να μην έχουμε εργαλειακή χρήση των καλλιτεχνών («να φέρει κόσμο-να βγάλει τα λεφτά») ούτε όμως ελιτίστικη. Να έχουμε συνολικά αισθητικά κριτήρια και να αντιλαμβανόμαστε τι εκφράζει ο καθένας, να αντιλαμβανόμαστε τι αναδεικνύει τάσεις χειραφέτησης έστω και μερικώς, να έχουμε κριτική, άποψη αλλά και κατανόηση. Προφανώς παρόμοια μεθοδολογία προτείνεται και για το σινεμά, το θέατρο τη ζωγραφική κλπ.

Η ενασχόληση και η παρέμβαση μας με το πολιτισμό και κατά συνέπεια με τις Αναιρέσεις δεν είναι μια παράλληλη δραστηριότητα μιας σύγχρονης κομμουνιστικής νεολαίας, δεν είναι ένα εξτραδάκι πέρα από τα αμιγώς πολιτικοσυνδικαλιστικά μας καθήκοντα αλλά πρέπει να βρίσκεται στο πυρήνα της φυσιγνωμίας μας. Αντίστροφα η παρέμβαση μας σε αυτό το τομέα πρέπει να προβάλλει το πυρήνα της πολιτικής μας λογικής και σχεδίου σε κάθε περίοδο. Για αυτό χρειάζεται πανελλαδικό σχέδιο και οργάνωση (με ευθύνη του ΚΣ) ώστε τα φεστιβάλ τα κάμπινγκ οι λέσχες και το περιοδικό μας να εμβαθύνουν σε ζητήματα και πλευρές που τοποθετούμε κρίσιμες στη πολιτική συγκυρία. (Για παράδειγμα στην κουβέντα του μετασχηματισμού του NAP και τη συγκρότηση σύγχρονου κομμουνιστικού φορέα η νκα και οι αναιρέσεις πρέπει να ανοίξουν και τη κουβέντα της ιστορικής εμπειρίας, του ειδικού ρόλου σε αυτά της νεολαίας κλπ.) Όσο χρήσιμη είναι η εφευρετικότητα κάθε συντρόφου-πόλης αν δεν υποτάσσεται και εντάσσεται σε ένα συνολικό σχέδιο επεξεργασμένο παραμένει απλά μια φωτεινή στιγμή χωρίς συνέχεια.

Περιοδικό

Κρίσιμη είναι η κατάσταση στο κομμάτι του περιοδικού. Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια έχει υποτιμηθεί σημαντικά η αυτοτελής παρέμβαση της οργάνωσης μέσω ενός εντύπου και όσον αφορά το μέγεθος και την εναλλαγή στη συντακτική επιτροπή όσο και τη διάθεση διαβάσματος, διάδοσης από το σύνολο της οργάνωσης μας. Ενώ όμως αυτή είναι μια ανάγνωση της πραγματικότητας πρέπει να εμβαθύνουμε περεταίρω στο τι ρόλο θέλουμε να έχει ένα περιοδικό κομμουνιστικής νεολαίας τι ακροατήριο θέλουμε να χτίζει αν αρκεί μόνο η έντυπη μορφή, το ενδεχόμενο να ανοίξουμε τη παρέμβαση μας στο ιντερνετικό πεδίο κλπ.

Κάμπινγκ

Ιδιαίτερη κουβέντα τα τελευταία χρόνια γίνεται και για τα κάμπινγκ. Ο πολύ σημαντικός και επιτυχημένος πειραματισμός του Πηλίου μας άφησε με φοβερές αναμνήσεις και σημαντικές παρακαταθήκες. Παρόλαυτα οι ιδανικές συνθήκες του Χορευτού τη τελευταία 3ετία έδειξαν αδυναμίες να «μεταναστεύσουν» σε άλλο μέρος. Για αυτό νομίζω πρέπει να υπάρξουν κάποια συμπεράσματα και ιεραρχήσεις στις αναζητήσεις μας για το επόμενο διάστημα: Η επιλογή μας να κάνουμε κάμπινγκ κυρίαρχα πρέπει να στοιχίζεται πίσω από την επιλογή μας να παρέμβουμε με συνολικό τρόπο στο πεδίο του πολιτισμού, του αντιπροτάγματος ειδικά στην αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου και στη κάλυψη της ανάγκης για φθηνές ποιοτικές διακοπές ειδικά στις μέρες μας που είναι κρίσιμο ζήτημα. Η επιλογή του καθενός από μας να στηρίζει ένα τέτοιο γεγονός πρέπει να συμβαδίζει με την επιλογή της συλλογικότητας. Οι διακοπές και τα κάμπινγκ μας πρέπει να ξεπερνάνε τη λογική του καταναλωτή και του πελάτη, του οργανωτή και του καλεσμένου. Η συλλογική ευθύνη για την εύρεση χώρου, τη βελτίωση της λειτουργικότητας του είναι ένα ζήτημα που εγγυάται την επιτυχία του εγχειρήματος τόσο με τη πολιτική έννοια όσο με την πιο απλή του όλοι καλά περάσαμε.

Η ίδια η ζωή και η καθημερινότητα σε αυτές τις διακοπές πρέπει να χει ειδικά χαρακτηριστικά. Στηρίζει και προωθεί την ολόπλευρη ανάπτυξη των χαρακτηριστικών μας σπάει το μονοδιάστατο. Τα πετυχημένα κάμπινγκ μας χαρακτηρίζονται από μια κοινωνικοποίηση της αίσθησης ότι για να περάσω καλά και να αποβάλω τη πίεση όλης της χρονιάς δε χρειάζεται απλά να ξεσπάσω, να μεθύσω να διασκεδάζω με τον πιο εύκολο τρόπο που προβάλλει το σύστημα. Υπάρχουν και αυτά αλλά θάβονται κάτω από το βάρος της συλλογικής ζωής, συζήτησης, χαλάρωσης. Συλλογικής επεξεργασίας δρόμων κόντρα στο προσωπικό αδιέξοδο του καθενός.

Με αυτή την έννοια πρέπει να υπάρχει σχέση σκοπού και μέσου. Σκοπός μας είναι η μετάδοση της πολιτικής μας πρότασης και η ύπαρξη φθηνών-ποιοτικών-πολιτικών διακοπών και μέσο έχει υπάρξει η χρήση εγκαταλελειμμένου κάμπινγκ με συνολική δική μας αυτοδιαχείριση. Πισωγύρισμα για το εγχείρημα μας δεν είναι η μεταφορά σε οργανωμένο ή ημιοργανωμένο κάμπινγκ κλπ, είναι όμως η επιλογή χώρου που καλύπτει το κριτήριο της αυτοδιαχείρισης αλλά καταστρέφει τις προοπτικές της μαζικότητας και της ποιότητας των διακοπών, την όρεξη των μελών και των φίλων μας να συμμετέχουν ενεργά στη διαχείριση του χώρου και του χρόνου τους.

Οργανωτικές Επιτροπές

Σε αυτό το τοπίο οι επιμέρους οργανωτικές επιτροπές των εγχειρημάτων έρχονται να παίξουν έναν αρκετά δύσκολο ρόλο. Σημαντικό ρόλο το συνολικό και ψυχοφθόρο αγχός του να βγουν και να γίνουν κάποια πράγματα, που πολλές φορές βαραίνει κυρίως μια χούφτα ανθρώπους, το άγχος της οικονομικής επιβίωσης των λεσχών, της οικονομικής επιτυχίας του φεστιβάλ και του κάμπινγκ. (Εδώ πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε το εξής: ο πολιτικός ρόλος που εξυπηρετούν αυτές οι πρωτοβουλίες θα έπρεπε να μας οδηγεί σε λογικές «τζογαρίσματα» να μπορούμε μέσα κάπου με σκοπό την αύξηση της επιρροής μας η γενικότερα μια λογική ισοσκελισμένου προϋπολογισμού και οικονομικής αυτοτέλειας των Αναιρέσεων σαν συνολικό πρότζεκτ. Η κακή οικονομική λειτουργία της ίδιας της οργάνωσης «ματώνει» αυτά τα εγχειρήματα και τα καλεί να παίξουν ρόλο που δεν είναι ακριβώς στη φύση τους.) Ταυτόχρονα πολλές φορές παρατηρείται απόσταση μεταξύ των επιτροπών και της βούλησης-θέλησης της οργάνωσης που έχει αρνητικά αποτελέσματα στην ποσότητα και ποιότητα του προγράμματος που παρουσιάζουμε. Άλλο συχνό φαινόμενο είναι η υποτίμηση της πολιτικής κουβέντας και σχεδιασμού μπροστά στα πολλές φορές σημαντικά και δυσεπίλυτα οργανωτικά και άμεσα καθήκοντα.

Οι τομές που χρειάζονται να γίνουν πρέπει να είναι και οργανωτικού χαρακτήρα. Κυρίως όμως πρέπει να αναζητηθεί και να επιτευχθεί η συνολική εκπροσώπηση των ΟΒ σε αυτές και η μόνιμη και μάχιμη αλληλεπίδραση με αυτές. Να ενταχθούν οι επιμέρους οργανωτικές σε μια πανελλαδική δικτύωση. Να παίζουν ρόλο στη πολιτική εξειδίκευση των πολιτικών συνθημάτων και στόχων μας τη κάθε περίοδο. Να λειτουργούν συλλογικά σαν σώμα που θα εγγυάται την ομαλή κατάληξη όλων των πραγμάτων όχι λόγω της προσωπικής-κομματικής αυτοθυσίας του κάθε μέλους της οργανωτικής αλλά λόγω του συνεπούς ρόλου ως συνδεδετικός κρίκος όλης της οργάνωσης βλέποντας τη μεγάλη εικόνα.

Αντί Επιλόγου

Κυρίως σκοπός του κειμένου είναι η ανάδειξη του ζητήματος σε μια περίοδο που θάβεται κάτω από το βάρος των σοβαρών πολιτικών αναζητήσεων και επιλογών που πρέπει να πάρουμε. Δεν φιλοδοξεί να απαντήσει σε πολύ σοβαρά ερωτήματα για το ζήτημα του εργατικού πολιτισμού αλλά να βάλει σε μια σειρά τις προσπάθειες μας κάνοντας αναγκαία αυτοκριτική με τα μάτια στραμμένα στο μέλλον και να αναδείξει την αναγκαιότητα αντίληψης του εγχειρήματος ως συνολικού (Καμπινγκ-

Φεστιβαλ-Λέσχη-Περιοδικό) πανελλαδικού και άμεσα συνδεδεμένου με την υπόλοιπη πολιτική δουλειά της οργάνωσης μας

Η αυτοτελής παρέμβαση της νΚΑ κυρίαρχα στηρίζεται στη λειτουργία των Αναιρέσεων. Τα φεστιβάλ και τα κάμπινγκ μας αποτελούν (σε μικρότερο η μεγαλύτερο βαθμό σε κάθε συγκυρία) πόλο έλξης σε ένα πολύ μεγάλο κινηματικό δυναμικό. Συμπληρώνει και ολοκληρώνει την ευρύτερη παρέμβαση από τα διάφορα οχήματα μας. Οι περίοδοι του φεστιβάλ και του κάμπινγκ είναι από τις πιο πυκνές περιόδους εντάξεων. Παρά τη κούραση μας γεμίζουν εμάς τους ίδιους αυτοπεποίθηση και σπάνε τη μιζέρια την αίσθηση ανημποριάς και περιθωρίου. Αυτές οι σκέψεις και τα συναισθήματα σε συνδιασμό με τις δυνατότητες της περιόδου πρέπει να μας ωθήσουν το επόμενο διάστημα σε έναν συνολικό επανεξοπλισμό και επανεκκίνηση. Με σχέδιο, φιλοδοξία και το πήχη ψηλά, συντροφικότητα στις μεταξύ μας σχέσεις, ματιά εξώστρεφη στα ρήγματα που εγκυμονούνται.

Καφαράκης Νίκος ΟΣΑ ΟΒ ΦΜΣ1